

Pankrác byla spojena s Nuslemi v jeden katastrální celek v roce 1854, ale s větší výstavbou se začalo již po roce 1790. Stavělo se hlavně podél tábořské silnice, ale kupodivu jen na straně, kde stál kostel. A tak se Pankráckým posmívali, že „pečou husy jen po jedné straně“. Další rozvoj obou spojených obcí pokračoval rychlým tempem. Při povýšení na město stálo v Nuslích již přes 430 domů s více než 20 tisíci obyvateli. V době připojení ku Praze (r. 1922) to už bylo dokonce 737 domů a přes 34 tisíc obyvatel.

Druhá světová válka nezanechala v Nuslích a na Pankráci větší jizvy. Až v květnové revoluci se tu rozhořely kruté boje. Při dobývání barikád v dnešní ulici 5. května směrem k náměstí Hrdinů užívala německá armáda a příslušníci zbraní SS zvláště odsouzených způsobů boje. Před tanky a jednotkami postupujícími proti barikádám byli hnáni čeští občané, staří lidé i matky s dětmi na rukou. Za svobodu tu zaplatily životem desítky bojovníků povstání i dalších občanů čtvrti. Po osvobození se pak náměstí Hrdinů, zdejší budova Nejvyššího soudu a pankrácká věznice staly symbolem odplaty okupantům a kolaborantům.

Poměrný dostatek volných stavebních parcel, blízkost k centru města a po vybudování trasy metra i snadná dostupnost přispěly zvláště v oblasti Pankráce k vybudování řady výškových budov různých významných podniků a institucí. V 60. až 80. letech tak dříve klidné předměstí zcela změnilo svou tvář. Realizováno se také desítkletý zvažovaný projekt přemostění nuselského údolí. Čtvrt byla přetvářena významnou dopravní tepnou, které padlo za obět nejen tradiční fotbalové hřiště, ale i pankrácká pláň, někdejší klukovský ráj.

Nusle tajemné

Historik a spisovatel Václav Cibula, velký znalec pražských pověstí, nevynechal ve svém vyprávění ani Nusle. A tak se dovídáme o staré hadrářce z nuselského údolí, které osud rozhodně nepřál. Živila se jak se dalo, většinou sbírala staré hadry a odpadky. Dobrým lovištěm pro ni byla smetiště na břehu Botiče. Jednou tu našla hromádku kostí, jak je voda vyplavila z podemletého břehu.

Odesla si je do chalupy, že je druhý den někde za laciný peníz prodá. V noci ji však probudila neobvykle jasná záře. Nejprve myslela, že jí do oken nahlíží úplněk, ale když vykoukla z okénka, nedohlédla si ani na špičku nosu. Teprve pak si všimla, že stříbrná záře vychází z kupičky kostí na podlaze světničky. Do rána oka nezamhouřila a hned za kurpění odnesla kosti na hřbitov. Položila je do trávy u hřbitovní zdi. Když se však večer podívala ke hřbitovu, krve by se v ní nedořezal. Celá ulička podél hřbitova byla ozářena jasným světlem vycházejícím z jediného místa u zdi. Lidé se začali sbíhat, ale nikdo si nevěděl rady, co že to vlastně znamená.

Teprve až se na východě objevily první paprsky slunce, sebral jeden starý vysloužilý voják odvalu a přešel zeď. Svázal kosti do uzlíčku a zakopal je do hřbitovní země. Nahoru pak položil skromnou kytičku.

Navečer všichni s napětím očekávali, co se stane. Ale všude panovala tma, jak to má být, kosti už nikdy nezasvítily. Nikdo se však nikdy nedověděl, komu asi patřily, kdo tu kdysi dávno skončil svůj život.

Botič vůbec přinášel různá tajemství. Vždyť v pradávných dobách prý na jeho březích obětovali naši předkové v posvátných hájích svým bohům. Po příchodu křesťanství posvátné háje osířely a lidé své bůžky opustili. Toho největšího prý vhodili do koryta Botiče. Zapadl v něm do blátivého dna a brzy jej náplavy úplně zakryly.

Jednoho dne si však rybáři z Nuslí všimli, že v Botiči není jediná rybička, ani ta nejmenší mřenka. A najednou se voda začala zakalovat, stoupat a po hladině se valila velká vlna. Korytem Botiče kráčela podivná postava, napůl beran, napůl pes. Vlna se před ní vzdouvala a všechny ryby prchaly k Vltavě.

To se prý opakovalo každé jaro, vždycky o slunovratu. Odkudsi ze dna vystoupila nevidaná obluda, kráčela vodou až k prameni a zase zpět směrem k Vyšehradu. Stejně tajemně, jak se objevila, pak zase zmizela. To starý pohanský bůh se každý rok vycházel přesvědčit o tom, jak lidé na březích potoka žijí. Ani dnes ve vodách Botiče, alespoň v nuselském údolí, moc ryb nenajdete. Že by je dosud vyháněl ten prastarý bůžek?